

WILLIAM ELLIOT GRIFFIS

POVEȘTI OLANDEZE

Povești olandeze pentru tineri

Traducere:

Gabriel Mălăescu

Editura MondoRo
București, 2017

Respect pentru oameni și cărți în spate

Cuprins

Sirena care s-a încurcat / 5
Băiatul care voia mai multă brânză / 12
Prințesa cu douăzeci de jupe / 19
Pisica și leagănul / 26
Prințul Păianjen și Domnișoara Albă ca Zăpada / 33
Mistrețul cu păr de aur / 40
Regele de Gheăță și minunatul său nepot / 46
Elfii și păcălelelor lor / 52
Spiridușii și clopoțele / 61
Femeia cu trei sute șaizeci și șase de copii / 71
Oni în călătoriile sale / 80
Legenda pantofului de lemn / 88

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIFFIS, WILLIAM ELLIOT

Povești olandeze / William Elliot Griffis ; trad.: Mălăescu Gabriel. - București : MondoRo, 2016
ISBN 978-606-695-057-2

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

82-93-34=135.1

Coperta: Daniel Țuțunel

Departament Difuzare
tel. 021-211.25.00
mail: comenzi@gramar.ro

www.gramar.ro

Sirena care s-a încurcat

Cu multă vreme în urmă, pe tărâmul de poveste olandez, trăia o Tânără sirena care era foarte mândră de frumusețea ei. Ea făcea parte dintr-o familie care trăia în lacuri sau iazuri, nu departe de mare. Casa ei era un ochi mare de apă pe jumătate sărat, pe jumătate dulce, pentru că se afla în jurul unei insule, lângă gura unui râu. O parte a zilei, când valurile marii se retrăgeau, ea se bălăcea și se juca, se cufunda și înnota în apa dulce ce curgea dinspre uscat. Când oceanul se umfla și apa sărată se ridică, sirena plutea, se zbenguia și călca apa după bunul plac.

Tatăl ei era un triton cu barba cărunță și foarte mândru de fata lui cea frumoasă. El stăpânea o insulă lângă gura râului, unde tinerele sirenă își făceau picnicurile și petrecerile și primeau vizitele tritonilor tineri. Mama ei și două mătuși erau tot sirenă. Toți aceștia erau niște ființe de treabă și se îndeletniceau cu lucrul pe care îl fac toate sirenă și toți tritonii de treabă. Anume să își țină apa curată. Nicio broscuță, broască, sau țipar nu aveau voie să se apropie, iar în munca zilnică de curățenie, berzele și sirenă erau bune prietene.

Toate ființele acvatice despre care nu se credea că sunt politicoase și că se poartă cuviincios trebuiau să stea departe. Chiar și unele păsări prostute, precum cufundarii și ploierii și toate creaturile cu aripi care țipau și se băteau, erau gonite din acel loc, pentru că nu erau dorite. Acestei familii de ființe ale marii îi plăcea să aibă o viață liniștită,

pașnică, fără vreun individ necivilizat, pe picioare, cu aripi sau înnotătoare, venit din afară. Într-adevăr, ei voiau să facă din balta lor un model pentru toate sirenele și toți tritonii respectabili aflați la zece leghe împrejur. Era haios să îl vezi pe tritonul bătrân, cu o nuia din trestie, gonind păsări obraznice ca fluierarii și pescărușii tipători. Pentru broaștele râioase, prea mari ca să fie înghițite de berze, și pentru peștii lipsiți de rușine, el avea un bici săcă din iarba de mare.

Desigur, toate sirenele de treabă erau binevenite, dar tinerii tritoni aveau voie să vină în vizită numai o dată pe lună, în timpul săptămânii cu lună plină. Pe vremea aceea, serile erau de obicei senine, aşa că atunci când se despărțeau, tritonii puteau vedea la lumina lunii drumul pe care să se întoarcă acasă înot împreună cu prietenele lor sirenă, pentru că existau monștri marini cărora le plăcea să tulbure viața acestor ființe și chiar amenințau că le mănâncă. Sirenele, dragele de ele, trebuiau să fie însotite spre casă, dar ele se simțeau în siguranță, pentru că tatii și frații lor tritoni erau atât de amenințători încât, cu excepția rechinilor, chiar și peștii mai mari, cum ar fi delfinii, se temeau să se apropie de ei.

Într-o zi, tatăl și mama au plecat să viziteze niște rude lângă insula Urk. Urmau să lipsească mai multe zile. În acest timp fiica lor urma să aibă o petrecere, lăsată în grija mătușilor.

Sirenele își țineau de obicei picnicurile pe o insulă din mijlocul băltii. Acolo stăteau și se bronzau. Vorbeau despre modă și despre cel mai drăguț fel de a-și aranja părul. Fiecare avea o oglindă de buzunar, dar unde le țineau în timp ce înotau, niciun muritor nu a aflat vreodată. Ele făceau împletituri din iarba de mare colorată: portocalie și neagră, albastră, cenușie și roșie, și le purtau pe frunte ca pe niște coroane. Sau le împleteau în păr, împreună cu cătină albă.

Uneori făceau centuri din iarba cea mai tare și le înnodau în jurul taliei.

Din când în când, alegeau o regină a frumuseții drept conducător. Apoi fiecare dintre celelalte pretindea că este prințesă. Joaca și jocurile lor durau cât era ziua de lungă și erau foarte fericite.

Înotând în apa sărată, sirenă mergeau să caute perle, corali, ambră și alte lucruri drăguțe. Pe acestea le aduceau reginei lor sau se împodobeau pe ele însele. Astfel Regina Sirenă și fecioarele ei formau o curte a frumuseții care era faimoasă oriunde trăiau sirenă și tritoni. Ele vorbeau deseori despre fecioarele oamenilor.

— Ce ciudat trebuie să fie să porți haine! spunea una.

— Sunt reci, de trebuie să fie încălzite?

Era o copilă sirenă, ale cărei înnotătoare abia începuseră să i se transforme în mâini, cea care pusesese întrebarea aceasta.

— Cum pot înota cu fustele pe ele? a întrebat alta.

— Fratele meu a auzit că bărbății poartă încăլțări din lemn! Acestea trebuie să îl încurce, când sunt în apă, pentru că le plutesc picioarele, a spus o a treia, al cărei nume era Solzi de Argint. Ce păcat că nu au cozi, ca noi!

Și apoi și-a privit cu admirație veșmântul sclipitor de solzi.

— Nu îmi vine să cred, a spus o sirenă care era foarte mândră de silueta ei și de talia subțire. Fetele lor nu pot fi nici pe jumătate din cât de frumoase suntem noi.

— Ei bine, eu aş vrea să fiu o femeie pentru o vreme, doar de încercare, ca să văd cum este să mergi pe picioare, a spus alta, cu oarecare reținere, ca și cum celoralte sirenă să ar fi putut să nu le placă remarcă ei.

Nu le-a plăcut. Un cor puternic a răsunat: „Nu! Nu! Oribil! Ce idee! Cine nu ar vrea să fie sirenă?”

— Vai, am auzit, a strigat una, că femeile trebuie să muncească, să spele hainele soților lor, să mulgă vacile, să sape după cartofi, să frece podele și să aibă grija de vite. Cine ar vrea să fie femeie? Eu nu — și nasul ei cărn, cum nu putea să se ridice, s-a lăvit la rădăcină.

Pufnea la ideea că o ființă cu fuste ar fi putut vreodată să arate mai drăguț decât una cu solzi sclipitori.

— Pe lângă asta, a spus ea, gândiți-vă la nasurile lor mari! Și mi s-a spus, de asemenea, că fetele trebuie să poarte agrafe de păr.

Și acesta — gândul că toate ar fi trebuit să își prindă părul — a fost ceva neplăcut pentru unele, în vreme ce altele băteau din palme — unele de invidie, altele de încântare.

Dar cele mai stranii lucruri despre care auziseră erau mănușile și râdeau cu poftă de asemenea lucruri precum cele ce acopereau degetele. Doar de distractie, una din sirenele mai mici obișnua să își tragă niște iarba de mare asemănătoare unor pungi peste palme, ca să vadă cum ar arăta.

Într-o zi, în vreme ce se bronzau pe iarbă de pe insulă, una dintre ele a găsit un tufiş în care creștea degetel-roșu. Rupând câteva flori, ea și-a acoperit fiecare deget cu câte una dintre ele. Apoi, fluturându-le spre celelalte sirenă, ea a ridicat măniile înmănușate. Pe jumătate temătoare, pe jumătate invidioase, ele i-au ascultat povestea.

După ce au ascultat, fetele urmău să se despartă, când, dintr-o dată, a apărut un Tânăr triton. Valurile mării erau departe și curentul râului era slab, aşa că el s-a chinuit să treacă prin apa dulce a acestuia ca să ajungă la insulă. Din ochi îi curgea apă sărată, ca și cum ar fi plâns. Părea obosit, în vreme ce pufnea și sufla și abia mai putea respira. Regina sirenelor l-a întrebat ce însemna venirea lui printre fecioarele ei la o asemenea oră și într-o asemenea stare.

La aceasta, tritonul rușinat a început să se bâlbâie. Unele dintre sirene și-au dus mâinile la gură ca să își ascundă râsetele, în vreme ce își aruncau ocheade una alteia și privirile lor arătau cât de tare se amuzau. Să aibă un triton printre ele, la ora aceea, în plină zi și plângând, era prea mult pentru demnitatea lor.

— Ah... ah! și tritonul încă vârsa lacrimi sărate, în vreme ce încerca să își recapete suflarea. În cele din urmă, a început să vorbească. El a avertizat-o pe regină că un grup de bărbați oribili, cu pantofi de lemn, cu târnăcoape, cazmale și pompe, venea să sece mlaștina și să pompeze apa din baltă. El auzise că urmău să facă din râu un canal și să construiască un dig care să țină departe oceanul.

— Vai! Vai! a strigat o sirenă, frângându-și mâinile. Unde o să mergem când balta noastră va fi distrusă? Nu putem trăi în ocean mereu.

Apoi a plâns cu hohote. Lacrimi sărate curgeau din ochii ei mari și rotunzi în picături uriașe.

— Sst! a făcut regina. Nu cred povestea tritonului. El o spune doar ca să ne sperie. Așa este el.

De fapt, regina bănuia că povestea tritonului era o păcăleală și că venise printre fecioarele ei cu intenția de a fugi cu Solzi de Argint. Ea era una dintre cele mai frumoase sirenă, dar foarte Tânără, orgolioasă și nesăbuită. Nu era niciun secret că ea și tritonul se iubeau și voiau să se căsătorească.

Astfel că regina, fără ca măcar să-i mulțumească, l-a alungat pe mesager. După cină, sirenăle s-au despărțit iar regina s-a retras în peștera ei ca să doarmă până târziu. Era foarte obosită după ce promise atâția musafiri. Pe lângă aceasta, cum tata și mama erau plecați și nu avea compania tritonilor tineri, cum noaptea era întunecată și luna nu

Elffi și păcălelile lor

Elffi sunt niște creațuri mici și albe care trăiesc între cer și pământ. Nu se află în nori, nici jos în peșteri și mine, precum spiridușii. Sunt strălucitori și blonzi, trăind în aer și în lumea luminii. Căldura soarelui este de obicei prea mult pentru ei, aşa că nu sunt văzuți prea des pe timpul zilei, decât spre amurg. Ei iubesc lumina argintie a lunii. Pe vremuri erau mulți oameni care credeau că văzuseră aceste frumoase creațuri, pline de veselie, dansând mâna în mâna într-un cerc.

În zilele acelea, de mult apuse, existau mai mulți oameni decât acum care erau siguri că se bucuraseră de multe ori de vederea elfilor. Unele locuri din Olanda arată, prin numele lor, unde obișnuiau să trăiască acest fel de sprite. Acele mici creațuri, care păreau la fel de subțiri ca dantela, erau vioaie și jucăușe, deși deseori îi ajutau pe oamenii cinstiți și muncitori, după cum vom vedea. Dar în primul rând și mai mult decât orice, țineau la distractie. Le plăcea să îi irite pe oamenii posaci și să îi înveselească pe cei care erau frumoși și voioși. Îl urau pe zgârciții, dar îi iubeau pe cei buni și generoși. Acești miciuți trăiau de obicei în încântarea pajiștilor înverzite, printre flori și fluturi. În noptile senine se jucau printre razele de lună.

Erau unele perioade de timp în care elfii erau ocupăți să îi facă pe bărbați și pe fete să se gândească la ei. Atunci se jucau în general prin grajduri, sau pe câmp, printre vaci. Uneori, în bucătărie sau în cămara cu lapte, printre farfurii sau ibrice, făceau o mizerie îngrozitoare pe care fetele în casă trebuiau să o curețe. Dădeau peste putinei, răsturnau ulcioarele cu lapte și rostogoleau roțile de brânză. Într-un

dormitor făceau lucrurile să arate de parcă trecuseră porcii peste el.

Când un fermier găsea coama calului plină de noduri sau două vaci cu cozile legate, el spunea imediat: „Asta-i lucrătura elfilor.” Dacă iepele nu se simțeau bine, sau erau murdare, stăpânii lor erau siguri că elfii scosesc animalele și le călăriseră toa tă noaptea. Dacă o vacă era bolnavă, sau cădea pe iarbă, se credea că elfii trăseseră o săgeată în trupul ei. Concluzia cercetării unui vițel mor sau a mamei sale era aceea că murise din cauza unei „sägeji de elf”. Erau atât de siguri de acest lucru, că și atunci când un vârf de săgeată făcut din piatră – aşa cum foloseau la vânătoare strămoșii noștri îndepărtați pe când erau oameni ai peșterilor – era găsit pe pământ, era numit „cui de elf” sau „sägeată de elf”.

Lângă un sat oarecare numit Elfberg, sau Dealul Elfilor, pentru că erau atât de multe din aceste mici creațuri prin împrejurimi, trăia un elf foarte bătrân pe nume Styf, care înseamnă țeapă, deoarece deși era bătrân, el stătea drept ca o lance. Chiar mai mult decât elfii tineri, el era cunoscut pentru farsele sale. Uneori era numit Haan-e-kam, sau Creasta Cocoșului. Și-a căpătat acest nume pentru că îi plăcea să îi imite pe cocoși când aceștia cântau dimineața devreme. Cu pălăria lui roșie, arăta ca un cocoș. Uneori păcălea găinile care îl auzeau cântând. Bătrânlui Styf nu îi plăcea nimic mai mult decât să meargă la o casă unde se ținea o petrecere. Toți sabotii de lemn ai celor douăzeci sau treizeci de oameni dinăuntru, bărbați și femei, fete și băieți, se aflau în fața ușii. Toți olandezii cumsecade își scoț pantofii grei de lemn înainte de a intra într-o casă. Este întotdeauna o priveliște ciudată, la o biserică de țară, sau la o adunare de oameni la o petrecere, să vezi sabotii, mici și mari, apartinându-le băieților și fetițelor și oamenilor mari,